

Twee prachtige toneeliconen in een rammelende voorstelling ★★ ★

In 'Het oog van de storm' borduurt Florian Zeller weinig onderhoudend voort op de thematieken uit zijn eerdere 'Le père' (verfilmd als 'The Father'). Prachtig is het liefdevolle samenspel tussen toneelcoryfeeën Hans Croiset en Anne Wil Blankers.

Hans Croiset en Anne Wil Blankers in 'Het oog van de storm'. Foto Bram Willems
Als zeepbellen, ervaart André (Hans Croiset) zijn herinneringen aan vroeger. Ze spatten uit elkaar in het luchtledige, verdwijnen in een groter perspectief: „Wat vroeger belangrijk was, zijn nu anekdotes.”

Bij aanvang van de voorstelling vult een enorme foto van Anne Wil Blankers die liefdevol bij Croiset op schoot zit de schouwburglijst. De foto is ruim dertig jaar geleden genomen: prachtig is het om even later op de speelvloer – als in een *flash forward* – te zien hoe deze toneelcoryfeeën ouder zijn geworden. Hun liefdevolle samenspel vormt het kloppend hart van een verder nogal rammelende toneelavond.

Het oog van de storm is een toneeltekst van Florian Zeller, die eerder imponeerde met het prachtige *Le père*, over een dementerende vader. Die voorstelling was vier jaar geleden in de Nederlandse theaters te zien, ook met

Hans Croiset, die daar terecht een Louis d'Or voor kreeg. Het stuk is vorig jaar verfilmd als *The Father* (in Zellers eigen regie), met Anthony Hopkins en Olivia Colman in de hoofdrollen.

Het oog van de storm borduurt weinig onderhoudend voort op diezelfde thematiek: de verwarring die ouderdom met zich meebrengt, wordt opnieuw op uiteenlopende wijze theatraal gemaakt. Ook nu weer speelt Zeller een spelletje met de betrouwbaarheid van wat we zien.

Meer dan in *Le père* voelt het als een gimmick, omdat het omliggende verhaal nauwelijks iets om handen heeft. Waar de reddeloosheid van vader en dochter in *Le père* voor een aangrijpende interne én onderlinge strijd zorgt, blijft *Het oog van de storm* een gevaarloze exercitie. In alle verwarring omtrent de plot komt Zeller niet toe aan het scheppen van rijkgeschakeerde, gelaagde personages.

Het mooist zijn de ingetogen scènes van Blankers en Croiset. Bijvoorbeeld in de ontroerende epiloog, waarin ze zwijgzaam op een bankje zitten: twee prachtige toneeliconen in een voorstelling die als een zeepbel uiteenspat.